

Друкується за фінансової підтримки Адміністрації Політико-правового коледжу «АЛСКО»

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

- ❖ Стрічка новин;
- ❖ Слово головного редактора;
- ❖ Великодні традиції;
- ❖ Суспільно-соціальна тема;
- ❖ Там де нас нема;
- ❖ Про 1 квітня.

* Стрічка новин

22 травня 2012 року, в приміщенні Інституту держави і права ім. В.М. Корецького НАНУ відбудеться щорічна науково-практична конференція на тему: «Основоположні принципи права як його ціннісні виміри».

За дорученням директора коледжу, професора Оніщенко Н.М., дана наукова установа запрошує до участі студентів, які до 20 квітня можуть подати свої наукові роботи та всі супровідні документи.

Про перебіг подій конференції читайте в наступних номерах газети «Інформер» або слідкуйте за новинами на сайті коледжу «АЛСКО» - www.alsko.com.ua.

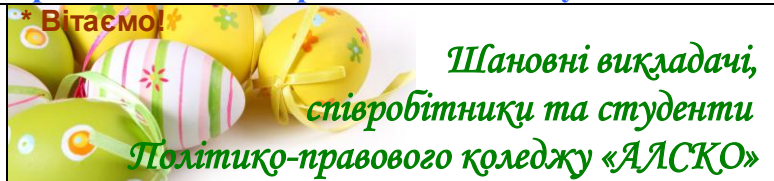
Раніше аносований благодійний захід, який організує студентське самоврядування Політико-правового коледжу «АЛСКО» – «З любов'ю у серці до дітей сиріт» відбудеться найближчим часом.

Керівництво студентського самоврядування звертається до кожного бажуючого долучитись до доброї справи. За детальною інформацією звертайтеся до Секретаріату Президента студ. самоврядування або безпосередньо до його офіційного представництва.

Чекаємо саме на Вас!

Розпочав повноцінну роботу розділ присвячений студентському самоврядуванню Політико-правового коледжу «АЛСКО» на сайті коледжу – www.alsko.com.ua.

Також на цьому сайті розміщений архів випусків газети студентського самоврядування.

Зовсім скоро, 15 квітня, кожний з Вас збереться з усією родиною за великим святковим столом, щоб зустріти Велике свято – Світле Христове Воскресіння, яке святкую віряни в усьому світі.

Великдень, по-істині свято, яке єднає усіх людей: дарує мир та злагоду в оселі, любов та добро, а також несе довгоочікувану радість перемоги Сина Божого над смертю – увіковічує сердечний спокій та укріплює віру у вічне, і тим самим живить наші душі.

Тож нехай Божа милість та благословення оросять Ваше життя, а мир, любов та злагода запанують у Вашій домівці.

*З повагою,
редакційний колектив газети «Інформер» та
представники студентського самоврядування.*

* Слово головного редактора

Сьогодні Ви тримаєте черговий номер газети студентського самоврядування Політико-правового коледжу «АЛСКО». Цей випуск для нас є одним із заповітних. Запитаєте чому? Відповідь проста: по-перше, це восьмий випуск наших, скажімо, умінь, бажань та думок; по-друге, тому, що цей випуск, так чи інакше, приурочується Великому святу – Великодню. Саме тому на нас покладається ще більша відповідальність за виконану роботу.

Восьмий номер газети, ми вирішили зробити дещо не таким як всі попередні. Трішки вийти за межі звичних нам нормативів та концепцій. Адже квітневий випуск – має розквітати у Ваших руках. Цей розквіт закладений у зміст. Спробуйте віднайти його... Тут наше все – і духовне, і інтелектуальне. Без перебільшення, саме для Вас, ми створили синтез власних роздумів, як ми вважаємо, на цікаві, актуальні та важливі Вашій увазі теми.

Приємного та уважного читання. Завжди Ваш, покірний інформер.

Редакційний колектив студентського вісника

Засновник та головний редактор – МАТАТ Андрій (ІІ к., гр. ЮТ-2/2) Оглядач – VanDerГольц

Журналісти: АНДРІЄЦЬ А., ДІДЕНКО Н., ТЕЙЛОР Ж., ІВЧЕНКО В., ПОДАТЬ А., ПАРХОМЕНКО В., РАЛДУГІНА Д.

* Великодні традиції

Чому на Великдень прийнято дарувати писанки?

З давніх часів зберігається у Православній Церкві благочестивий звичай дарувати на свято Пасхи Христа – Великдень, фарбовані яйця – писанки.

Цей звичай прийшов від святої равноапостальної Марії Магдалини, коли вона, після вознесіння Господнього, прийшла в Рим для проповідання Євангелія, предстала перед імператором Тіверієм та піднісши йому червоне яйце, сказала: «Христос Воскрес!», починаючи таким чином свою проповідь.

За прикладом равноапостольної Марії Магдалини ми тепер даруємо на Великдень червоне яйце, сповідуючи животворящу смерть та Воскресіння Господа – дві події, які Великдень поєднує в собі.

Великоднє яйце нагадує нам про один із догматів нашої віри та слугує видимим знаком блаженного воскресіння мертвих, умову якого ми маємо у Воскресінні Ісуса Христа – Переможця смерті і пекла. Як з яйця, із-під його неживої шкарлупи, рождається життя, так із гроба, житла смерті тління, повстав Життєдавець, і так повстануть у вічне життя і усі померлі.

За матеріалами:

<http://www.mama-tato.com.ua>

* Суспільно-соціальна тема

В преддверии Евро-2012

Совсем скоро начнется долгожданное мероприятие, проводит которое удосужилась родная Украина, международного уровня – чемпионат Европы по футболу 2012. Одним словом, начинается преддверии данного масштабного и решающего футбольного турнира для Польши-Украины.

(початок – ред.)

Около четырех лет назад вся страна прошла по-настоящему, как тогда казалось, значимой и воодушевляющей новостью: следующий чемпионат Европы по футболу будет проходить в державах-соседах Украине и Польше. Средства массовой информации тиражировали эту тему долгое время, выстраивая предположения о том, каким все таки образом Мишель Platini, президент УЕФА, решился на такой шаг - предоставить проведение столь значимого чемпионата странам, экономическое и политическое положение которых пугает своей нестабильностью. Кроме того, телевиденье не уставало напоминать о главном конкуренте Украины и Польши в гонке за проведением Евро - Италии.

Однако, рядового украинца мало интересовала подоплека всего происходящего. Люди, после опубликования финального решения о том, кто же выступит «хозяевами» чемпионата, возрадовались самому факту. Людям откровенно льстило, что на территории их страны будут сыграны матчи такой важности. Ведь не каждый украинец может позволить себе выехать в другое государство, дабы насладиться игрой родной сборной и поддержать ее на чужом поле. И дело даже не в цене билета на стадион: куда больших денег стоит переезд и проживание за границей. Кроме того, как правящие так и оппозиционные политически силы утверждали, будто подготовка к чемпионату - это длинный путь, включающий в себя реконструкцию стадионов, внутригородских дорог и шоссе вне населенных пунктов, модернизацию и компьютеризацию городов и как следствие повышение всеобщего уровня жизни в стране. В конечном итоге можно заключить, что совокупность вышеизложенных факторов заставила людей думать, будто чемпионат Европы принесет в Украину множество перемен позитивного характера.

Впрочем, когда дело дошло до фактического осмысления происходящего и реализации программы подготовки к Евро, правящей (продовження на наступній сторінці – ред)

В преддверии Евро-2012

(продовження – ред.)

верхушкой, то оказалось, что изначальное мнение украинцев о чемпионате было не столько ошибочным, сколько слегка искаженным. К тому времени люди отошли от довольствования самим фактом наличия Евро-2012 в Украине и перешли к более-менее объективным суждениям. Среднестатистический украинский горожанин не является владельцем сети отелей, не может похвастаться записанным на свое имя рестораном быстрого питания, не производит алкогольные напитки в промышленных масштабах и не владеет какой-нибудь западной туристической фирмой. То есть, фактической выгоды из чемпионата Европы обычный человек извлечь практически не может; ему придется довольствоваться банальным наслаждением от просмотренных игр и атмосферой большого стадиона. Впрочем, если он еще и не является заядлым футбольным болельщиком, то ни выгоды, ни удовольствия ему Евро не принесет. Оно вообще пройдет мимо такого украинца, каких, как оказалось в итоге, подавляющее количество.

По мере приближения к чемпионату настроения среди населения менялись неоднократно. И вот, когда до столь ожидаемого мероприятия осталась всего-то пара месяцев, люди стали изъявлять весьма странные, но местами оправданные желания, общая суть которых: уехать из Украины на время проведения Евро-2012, в частности, на весь июнь-месяц. Мотивируют свою позицию люди тем, что в страну нахлынет большое количество иностранных футбольных болельщиков. К чему приведет подобный наплыв - неизвестно; ведь вокруг игры миллионов всегда витала как дружественная атмосфера, так и неоднократные конфликты между представителями разных национальностей. Сей факт говорит о том, что с точки зрения окупаемости чемпионата нашему государству не следует рассчитывать на отечественного болельщика, надеясь только лишь на кошельки западных любителей футбола.

И все бы ничего, но и этот вариант повысить рентабельность чемпионата для правительства представляется весьма туманным хотя бы потому, что на данный момент из всех зарезервированных иностранцами мест на стадионах в Украине выкуплена только половина. Кроме того, как стало известно не столь давно, практически все сборные предпочитают останавливаться в Польше, пренебрегая даже украинской столицей. Да и вообще зарубежные гости имеют весьма смазанное

впечатление о нашей стране, которое к тому же подкреплено достаточно плачевными для нас стереотипами. Можно справедливо заметить, что Евро-2012 будет проходить в Польше, а Украина - ее номинальный и скудно подготовленный партнер.

Чем же вызвано подобное отношение иностранных туристов к нашей стране? Что именно так отпугивает англичан, испанцев, голландцев и французов? Что заставляет их отказаться от просмотра игр своих сборных на стадионах Украины? Один из пятничных выпусков программы «Велика політика», с которой мы по-факту уже давно в содружестве, в дискуссии на подобную тему устами Артема Франкова, футбольного журналиста, ответил на этот вопрос следующим образом. Иностранцев более всего пугает неопределенность. Зарубежный болельщик банально не представляет себе, что ему следует ждать от восточной Европы. Он в замешательстве, ибо в его воображении Украина - малоизвестная страна, увы, третьего мира. Иностранец, имея весьма поверхностную и зачастую неправдивую информацию, не понимает, на что он может рассчитывать в этой стране и на какие финансовые траты ему следует ориентироваться. Он не понимает, какого уровня окажется сервис, каким будет обслуживание. Иностранец находится в неопределенности, его обуревают сомнения.

То есть, основным барьером для туристов является имидж нашей страны. Ведь иностранцы все это время только и слышали, что о затяжных стройках стадионов, о эпопеях с окончательным выбором городов-хозяев Евро, о политиках, которые по неофициальным данным разграбляют бюджет чемпионата, о завышенных ценах на жилье в период проведения турнира, о неоднократных проверках степени готовности к Евро со стороны Мишеля Платини и так далее. Информация подобного рода попросту не может создать позитивный имидж страны в глазах болельщиков. Другой вопрос, почему никто не озаботился перестройкой этого имиджа? Почему никто не предпринял попыток создать новый, позитивный и понятный имидж для Украины? Почему никто не занялся пропагандой нашей страны и ее возможностей за рубежом? Да и вообще, кто должен заниматься подобными вещами?

Ответ, что ни странно, лежит на поверхности: как и всей подготовкой к Евро-2012, формированием выгодного образа Украины для зарубежных болельщиков должно заниматься правительство.

(продовження на наступній сторінці – ред.)

* Суспільно-соціальна тема

В преддверии Евро-2012

(закінчення – ред.)

Именно правительство должно в прямом смысле слова рекламировать нашу родину, ибо только таким образом можно качественно закрепиться в сознании европейцев как самодостаточная держава, готовая обеспечить прием иностранных граждан на своей территории на надлежащем уровне.

Выше описано, что наше правительство со своей задачей, к сожалению, не справилось. Слишком много внимания было уделено внутренним проблемам, отчего чемпионат Европы по футболу отошел на второй план.

На данном же этапе, за два месяца до начала игр, правящей верхушке следует очень постараться, дабы не «упасть в грязь лицом» перед западными представителями и не подтвердить на практике утверждение о том, что Евро будет по-настоящему проходить в Польше.

Мы можем только пожелать политикам не расслабляться. А нам ждать, каким же образом предстоящий чемпионат отразится на нашей жизни и отразится ли вообще.

VanDerГольц

* Там де нас нема

Американський вимір життя

(початок – ред.)

Багато хто з нас хоч раз думав про те, щоб емігрувати в Америку до інших людей, в інші умови та за іншими правилами – до іншого життя. Чи буде там краще ніж вдома? Це питання також хвилює багатьох омріяних заокеанським новим життям. Спробуємо розглянути «плюси» та «мінуси», а також перспективи американського життя – намагатимось його виміряти.

Основна відмінність США від інших країн, куди їдуть наші співвітчизники у пошуках чогось нового, полягає у тому, що всі американці в тій чи іншій мірі відчувають себе емігрантами.

Цим пояснюється дружелюбність до приїжджих, як на рівні влади, так і з боку сусідів, знайомих та звичайних пересічних. Останні, скоріш за все будуть цікавитись чим ви займались «до», вашим походженням, звичаями тощо. При необхідності пояснять що до чого. Але при влаштуванні на роботу, як правило поблажок ніхто не дає.

Досить часто, ми зустрічаємось з думкою серед членів нашого суспільства, які під впливом різних криз та негараздів впадають у розпач та зневірюються у власних силах на території власної країни-неньки. Так і говорять, махнувши рукою на все, наприклад: «поїду звідси, щоб мені це не коштувало». Один із пріоритетних, чи так би мовити популярних напрямів – Сполучені Штати Америки. В можливих для нас межах спробуємо окреслити що таке життя в Америці для слов'янського народу.

Приїжджаючі емігранти перенавчаються на більш грошовиті та престижні (в межах можливого та за місцевими мірками) професії. Адже маючи американський документ про освіту, роботу знайти легше, аніж за вітчизняним, рідним дипломом про вищу освіту. Справа тут навіть не в тому, що рівень освіти не достойний (зауважу, що базова українська освіта цінується в усьому світі!), а у труднощах, які виникають коли ви не можете передати свої «надзвичайні» знання на чужій мові серед людей трішки іншого інтелектуального спрямування.

Якщо говорити про які-небудь бар'єри між корінним населенням та приїжджими, то вони скоріш не мовні (навіть не діалектні), а культурні. З точки зору вихідців з України та пострадянських держав, то жителі Штатів – малоосвічений народ. Таке враження складається через те, що вони не «поліглоти», як більшість наших слов'ян, знаючих всього помалу, а спеціалізуються американці переважно в одній області знань і більше нічим не

(продовження на наступній сторінці – ред)

* Там де нас нема

Американський вимір життя

(продовження – ред.)

цікавляться. Достатньо зауважити на тому, що до восьмого класу там, за океаном, вивчають тільки таблицю множення. Наші ж школярі у восьмому – мало чи не на рівні професури. Мова – єдиний інструмент бути реальним конкурентом, адже знаємо ми, як виявилось дуже багато. На побутовому рівні американці доволі привітний народ, дружелюбні та відкриті до спілкування. Їхні посмішки та славнозвісне «How are you?», навіть в адресу незнайомця – не фальш, а найсправжнісінька участь та переживання.

Для багатьох емігрантів американською мрією є так зване суспільне вживання з необмеженими можливостями. Турбота для покупців досягла тут небувалих масштабів. Ввічливе обслуговування, бажання догодити клієнту і можливість повернути покупку незалежно від терміну давності стимулюють зростання вжитку, а значить, і розвиток економічної сфери в державі. Можливо, саме тому концепція суспільного вжитку без жодних обмежень, в порівнянні з Україною, породило велику кількість людей з надлишковою вагою. В США продукти коштують дешевше, ніж у нас, а заробітна плата набагато вища за нашу. Буквально на кожному кроці є такі звичні для американців пункти швидкого харчування, що зазивають до себе рекламою та запахом. Всього за вісім доларів можна відвідати так званий буфет (іси скільки зможеш) або прямо не виходячи з автомобілю, отримати шматок холестерину без обмежень прикрашену смаковими добавками.

Інфраструктура склалася так, що будь-яка фізична робота фактично замінена машинною: від електричних візків для поїздки по супермаркету, до пристосування для відкриття консервної банки. Американський побут може зробити наших ще більш ледачими і без того любителів «відпочити».

Щодо юристів, то робота для них звичайно знайдеться, але нам відомо, що для цього

необхідний ряд певних умов. По-перше, існування прецедентного права, по-друге, інститут адвокатури, який діє, скажімо, на двох рівнях тощо – до всього цього можна адаптуватись, але для нас рідніша наша система, яка теж недосконала, але ж своя, нас цьому вчать не один рік – ми до свого схильні більше.

Незвичайною для нас є система чайових, яка фактично є загальнообов'язковою в країні. У нас вважається, що це додаткова винагорода за працю офіціанта. У Штатах чайові – обов'язкові для всіх! Американці звикли, що треба додавати 15% не лише до суми рахунку за обід, але і до ціни напоїв, розваг та послуг (наприклад, більярд). Сцена, коли офіціант б'ється з клієнтом, що не заплатив чайових, для ресторанів США не рідкість.

Нью-Йорк, на думку багатьох наших співвітчизників, із всіх американських міст краще всього підходить для нових-американців. Це, без сумніву, місто емігрантів. Гуляючи по вулицям Манхеттена, за півгодини ви почуєте неймовірну кількість різних мов світу. Тут ніколи не почуваш докорів на свою адресу за поганий англійський. Емігрантам з України та Росії тут живеться як «вдома»: мегаполіс займає перше місце в країні по кількості російськомовних американців – близько двох мільйонів. Найбільша кількість наших слов'ян мешкає в районі Брайтон-Біч, який сам по собі створений і заснований вихідцями з Росії та України. Саме в Брайтоні, тільки в супермаркеті, обираючи ті чи інші товари, на полицях можна знайти вдосталь виробів експортованих з країни-неньки. Саме тому інколи не відчуваш різницю чи ти вдома чи ти в Америці.

Слід пам'ятати, що як і в будь-якій країні є свої певні нюанси. Тому їдучи в Америку, перш за все, зніміть рожеві окуляри.

Діденко Наташа
за матеріалами з інших джерел

* Про 1 квітня

Історичні таємниці першого квітня

Одне із цікавих днів у квітні – це його перший день. Як відомо, саме першого квітня в суспільстві прийняти жартувати, веселитись та насміюватись над іншими, адже першого квітня можна займатись жартівними дурницями без жодних обмежень та образ на це. А звідки пішло таке свято: хто його засновник, які у нього корені, врешті-решт яку державу можна вважати батьківщиною дня сміху!?

1 квітня – цей день не внесений в жодні календарі знаменних дат, але його цілком можна віднести до міжнародних свят.

Це свято, з неабияким успіхом, відзначається і в Україні, і в Росії, і в Німеччині, і в Англії, і у Франції, і в Скандинавії, і навіть на Сході.

В одних країнах 1 квітня називають Днем сміху, в інших – Днем дурня. Кожен не проти когось розіграти на 1 квітня, і навіть найсерйозніші люди посміхаються.

А звідки ж пішло це свято? Про виникнення першоквітневої традиції існує чимало різних припущень, що сходяться в одному: коріння її глибоко йдуть в середньовічну європейську карнавальну-балаганну культуру. По суті справи, це один з найбільш стійких елементів язичництва, які осіли в християнській свідомості.

Та все ж таки одні приписують зародження цього свята в Стародавньому Римі, де в середині лютого (а не на початку квітня) святкувалося **свято дурних**. Давньоримський письменник і філософ Апулей вважав, що в древньому Римі першоквітневий обман був пов'язаний зі святом на честь божества Сміху.

Інші кажуть, що це свято зародилося ще в стародавній Індії, де 31 березня відзначали **свято жартів**. Також існує така думка, що 1 квітня в стародавньому світі жартували тільки ірландці, та й то в честь Нового року. Ісландські саги свідчать, що

звичай обманювати 1 квітня був введений богами на згадку про Скад, дочку Тіасса.

Ще за однією версією звичай жартувати 1 квітня **пов'язаний з перенесенням нового року**. Саме до другої половини XVI століття, європейський новий рік починався в кінці березня. Люди готувалися до цієї події, ходили один до одного в гості, дарували подарунки. Зустріч Нового року відбувалася саме 1 квітня. Пізніше, за указом французького короля, початок року офіційно стали відзначати 1 січня, але багато підданих продовжували святкувати 1 квітня. Згодом, щоб припинити старі традиції, їх стали називати “першоквітневими дурнями” і навіть було модним розігрувати та висміювати їх.

Також є і міфічне припущення, за яким свято 1 квітня з'явилося **завдяки неаполітанському королю Монтерей**. Тут на честь свята з нагоди припинення землетрусу королю піднесли рибу. І ось вже через рік цар зажадав точно такої ж, однак таку ж не знайшли і тоді кухар приготував іншу, яка була дуже подібна. Хоч король і розпізнав підміну, він все ж не розгнівався, а навіть розвеселився. З тих пір ми і святкуємо міжнародний День сміху чи День дурня – не важливо... Головне, щоб нам було весело і смішно, адже, як кажуть, сміх продовжує життя!

Андрієць Аліна

За матеріалами: <http://ridna.ua/>

Друк: Комітет зовнішньої політики та ЗМІ
Коректор статей: вакансія!
Кількість сторінок: 6 стор. друк. тексту

Вид: інформаційно-звітна газета для викладачів, співробітників, гостей, студентів Політико-правового коледжу «АІСКО»
Редакція: аудиторія № 18
Випуск: № 8 (04. 2012)

Тираж: 35 (25 кольорових, 10 ч/б)
Рік: 2012 рік / квітень.

Реалізація газети Informer читачам: розповсюджується безкоштовно! Продаж заборонений !!!